

al mulig Velvillie, saa dog med nogen Kritik.

Det, jeg er mest bange for, er den Myndighed, der lægges i den enkelte Mands Haand, som man kalder Forligsmanden. Dersom jeg bare vidste, hvad det er for en Mand, man tænker paa, saa kunde det jo være, at han besad saadanne Egenskaber, at jeg kunde forsone mig med ham. Men jeg har ingen Garanti for, hvem det bliver, og det kan let blive en Mand, der for det første ikke er saa fagkyndig, som han burde være, og dernæst kan være hildet for meget i enkelte Doktriner og Betragtninger, saa han ikke vil komme til at staa som den upartiske Forligsmægler, han bør være, hvis Lovforslaget ikke skal være rent hen i Vejret. Og jeg bliver mere betænkelig, naar jeg ser, at man ikke alene skal have en Forligsmand for hele Landet, men at der kan vokse op en Kreds af Forligsmænd. De kunne vokse op som Paddehatte i de forskellige Landsdele. Lovforslaget aabner jo al Mulighed for, at en hel Mængde Forligsmænd kan fremstaa og faa en Del af den Myndighed, som ifølge Lovforslaget skal tillægges den foreslaaede Forligsmand. Det er jeg meget betænkelig ved, og skal man imødekomme dette Ønske — og jeg skal strække mig saa vidt, det er mig muligt, for at faa en forstandig Løsning ogsaa af dette Spørgsmaal —, saa er det min Opfattelse, at i Stedet for at gaa til en Forligsmand, som her foreslaaet, skal man gaa til et Nævn med en Formand, der bistaas af en fagkyndig fra hver af de stridende Parters Side, een Mand, udnævnt af de fagorganiserede Arbejdere, og een Mand, udnævnt af Arbejdsgiverorganisationen, thi saa vil jeg med større Betyggelse lægge den Myndighed i hans Haand, som man efter Lovforslaget tilstræber at tillægge ham. Og lad der saa ikke blive en Syndflod af Nævn Landet over, thi de vilde kun blive en Kilde til nye Stridigheder og Tvistigheder. Naar man i et Hjørne af Landet træffer Afgørelsen paa een Maade, i et andet Hjørne af Landet paa en anden Maade, saa at man faar ganske forskelligartede Afgørelser, har man Spillet gaaende, saa er det Stof til ny Krig, og det er jo netop det, man vil undgaa. Vi ville fra Lovgivningsmagtens Side gøre, hvad vi kunne, for at yde vort Bidrag til, at man i Fremtiden maa faa mindelige Afgørelser af disse Tvistigheder, saa at man kan undgaa de for de stridende Parter og for Samfundet i det hele

saa skadelige store Konflikter, naar der udbryder Strejke eller Lockout. Men jeg vilde ønske, at man vilde begynde med, som jeg sagde, et Nævn bestaaende af 3 Medlemmer, en Formand og en Repræsentant for hver af de 2 Organisationer. Og saa vil man gaa forsigtigst frem, hvis man gaar den Vej, som den ærede første Taler, det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) tilraadede: at vi begrænse dette Lovforslag til nogle faa, 3 eller 5, Aar paa en saadan Maade, at Loven bortfalder, hvis der ikke ved Revisionen sker en Fornyelse af den, eller der sættes noget andet i Stedet. Jeg tror, at paa dette Felt skal man være ret varsom med, hvad man foretager, men jeg er villig til en indgaaende Forhandling om denne Sag. Naar vi indsætte den Ventil, at vi indskrænke Lovens Varighed til et kort Aaremaal, samler man i den Tid nogle Erfaringer, som man vil kunne bygge videre paa.

Da der i øvrigt er sagt saa meget fra de forskellige Sider om denne Sag, skal jeg ikke komme nærmere ind paa de mange Betragtninger, der ere gjorte gældende. Jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) i at anse en Strejke af Statsfunktionærer for en Umulighed, thi den Dag, Statsfunktionærene tillade sig at strejke, er Samfundet sin Opløsning nær. Jeg gaar ud fra, at ethvert Ministerium, selv et socialdemokratisk, vilde forhindre, at sligt skete. Man har set i Frankrig, hvorledes den radikale Regering skred ind og brugte Lovens stærkeste og skrappeste Midler for at hindre Statsfunktionærene i at udføre de Trusler om Strejke, de fremsatte. Statsfunktionærene tjene Staten, lige meget hvem der er Regering, og de Lønvilkaar, de ere gaaede ind paa, kunne ikke brydes. De kunne træde ud af Tjenesten, det er Vejen, men dersom de korporationsvis nedlægge Arbejdet, er det min Overbevisning, at den Regering, der ikke vilde skride ind her, ikke vilde handle, som den burde; thi Statsfunktionærernes Strejke betyder Samfundets Opløsning.

I øvrigt anbefaler jeg, som sagt, disse Lovforslag til velvillig Behandling og til saa hurtig Fremme som muligt i det Udvalg, som faar med Sagen at bestille.

Rørdam: Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) sagde, at man ikke skulde genere eller besvære Folk mere end højst nødvendigt. Jeg vilde ønske, at han havde lagt sig denne gyldne Regel lidt paa Sinde, inden han holdt sit